"मीठे बच्चे– अतीन्द्रिय सुखको अनुभव गर्नको लागि सदा यही स्मृतिमा रहने गर– म कसको बच्चा हुँ ? यदि बाबालाई बिर्सियौ भने त्यो सुख गायब हुन्छ ।"

प्रश्नः– बाबालाई पाएको स्थायी खुशी कुन बच्चाहरूलाई रहन्छ ?

उत्तरः– जो बच्चाहरूले एक बाबासँग आफ्नो सर्व सम्बन्ध जोडेका छन्, जो एक बाबाको यादमा नै रहने मेहनत गर्छन्, कुनै देहधारीलाई याद गर्दैनन्, उनीहरूलाई नै स्थायी खुशी रहन्छ । यदि देहधारीको याद आउँछ भने धेरै रुनु पर्नेछ । विश्वको मालिक बन्ने आत्मा कहिल्यै रुँदैनन् ।

गीतः– बचपन के दिन भुला न देना.....

ओम् शान्ति । बाबा भन्नुहुन्छ– मीठे बच्चे ! म बेहदको बाबाको बच्चा हुँ, यो नबिर्स । यो कुरा बिर्सियौ भने आफैंलाई रुवाउँछौ, फोहोरी दुनियाँमा बुद्धि जान्छ । बाबाको याद रहेमा अतीन्द्रिय सुख अनुभव हुन्छ । त्यो सुख, बाबालाई बिर्सिनाले गायब हुन्छ । हरदम याद रहनुपर्छ– म बाबाको बच्चा हुँ, नत्र त आफैंलाई रुवाउँछौ । सबै भगवान्का बच्चा हुन्, सबैले भन्छन्– हे बाबा, हे परम पिता परमात्मा रक्षा गर्नुहोस् । तर बाबाद्वारा रक्षा कहिले हुन्छ– यो कसैलाई पनि थाहा छैन । साधु-सन्त आदि कसैले पनि जान्दैनन्– बाबासँग हामीलाई मुक्ति-जीवनमुक्ति कहिले मिल्छ ? किनकि भगवान्लाई कण-कणमा भनिदिएका छन् । अब तिमी बच्चाहरूले बेहदको बाबालाई चिनिसकेका छौ । परम प्रिय बाबा हुनुहुन्छ, उहाँ भन्दा प्यारो वस्तु अरू कुनै छैन । यस्तो बाबालाई नचिन्नु धेरै ठूलो भूल हो । शिव जयन्ती किन मनाइन्छ ? उहाँ को हुनुहुन्छ ? यो पनि कसैले जान्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी कति बेसमझ बनेका छौ । माया रावणले तिमीलाई के बनाइदिएको छ ! अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ– यो मेरो जन्म भूमि हो । म हर ५ हजार वर्ष पछि आउँछु । उनले फेरि भनिदिन्छन्– ४० हजार वर्षपछि, जब यो कलियुग पूरा हुन्छ तब आउनुहुन्छ । त्रिमूर्तिको चित्र पनि देखाइन्छ । त्रिमूर्ति मार्ग नाम पनि राखेका छन् तर तीन मूर्ति ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई कसैले जान्दैन । ब्रह्माले के गरेर गए ? विष्णु र शंकरले के गर्छन्, कहाँ रहन्छन् ? केही पनि जान्दैनन् । बिल्कुलै घोर अन्धकारमा छन् । बाबा हुनुहुन्छ रचयिता । उहाँको यो कति ठूलो रचना छ । कति ठूलो बेहदको नाटक हो । यसमा बेहदका मनुष्यहरू रहन्छन् । आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिले जब सत्ययुग थियो, यहाँ जब यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो, त्यतिबेला अरू कुनै राज्य थिएन । भगवती श्री लक्ष्मी, भगवान् श्री नारायणलाई भनिन्छ । राम-सीतालाई पनि भगवान् राम, भगवती सीता भन्छन् । अब यी भगवान् नारायण, भगवती लक्ष्मी कहाँबाट आए ? राज्य गरेर गएका हुन् । तर उनीहरूको जीवन कहानी त एक जनाले पनि जान्दैन । केवल गायन गरिरहन्छन्– हे भगवान्, दुःख हर्ता, सुख कर्ता । तर यो कसैको बुद्धिमा आउँदैन– उहाँ दुःख हर्ता, सुख कर्ता कसरी हुनुहुन्छ ? कुनचाहिँ सुख सबैलाई दिनुभयो ? कहिले सबैको दुःख हर्नुभयो ? केही पनि जान्दैनन् ।

तिमी बच्चाहरूले अहिले यहाँ राजयोग सिकिरहेका छौ– भगवती लक्ष्मी, भगवान् नारायण बन्नको लागि । जान्दछौ– भगवती सीता, भगवान् राम पनि बन्नु छ । ८ जन्म सत्ययुगमा पूरा गरेर फेरि राम-सीताको राज्यमा आउँछौं । २१ जन्मको लागि बेहदको राजाई तिमीले यहाँ स्थापना गरिरहेका छौ । तिमी भगवती भगवान् स्वर्गको मालिक बनिरहेका छौ । स्वर्ग कुनै आकाशमा छैन । यो पनि

कसैलाई थाहा छैन। बिल्कुलै तुच्छ बुद्धि छन्। भन्दछन्– फलाना स्वर्ग गयो। तर केही पनि बुझ्दैनन्। क्रिश्चियन, बौद्धी सबै स्वर्गमा जान्छन् त ? उनीहरू पछि आएर आफ्नो धर्म स्थापना गर्छन्। फेरि उनीहरू स्वर्गमा कसरी आउन सक्छन् ? स्वर्ग केलाई भनिन्छ ? यो पनि उनीहरूलाई थाहा छैन। संन्यासीहरूले भन्दछन्– ज्योति ज्योतिमा मिल्यो। कसैले फेरि भन्छन् निर्वाणधाम गयो। निर्वाणमा पनि त लोक हो नि। त्यो त निवास स्थान हो। ज्योति गएर महाज्योतिमा लीन हुने कुरा नै होइन। ज्योतिमा मिल्यो भने फेरि त आत्मा नै खतम हुन्छ। खेल नै खतम भइहाल्छ। यस ड्रामाबाट कुनै पनि आत्मा छुट्न सक्दैन। कसैले पनि मोक्षलाई प्राप्त गर्न सक्दैन। गीतको अर्थ पनि कसैले बुझ्दैनन्। न जीवनमुक्तिको अर्थ बुझ्दछन्, न आत्मा-परमात्माको अर्थ नै बुझ्दछन्। बाबा भन्नुहुन्छ– तिम्रो अनुहार त मनुष्यको छ, जो यी देवताहरूको पनि थियो। सत्ययुग आदिमा देवताहरू थिए। उनीहरूको २५०० वर्ष राज्य चल्यो। बाँकी २५०० वर्षको कुरा हो, जसमा अरू सबै धर्म आउँछन्। ५ हजार वर्षको बदला मनुष्यले भनिदिन्छन्– लाखौं वर्ष कल्प वृक्षको आयु हो। तिम्रो कुरा बुझ्नको लागि पनि आउँदैनन्। हो, आउँछन् पनि उनै, जसले कल्प पहिले आएर बुझेका थिए। पहला त सम्झाउनु छ– एउटा हुन्छ हदको संन्यास, जसमा संन्यासीहरू घरबार छोडेर गएर जंगलमा रहन्छन्, पहिला शुरूमा ती सतोप्रधान थिए। फेरि अहिले तमोप्रधान बनेका छन्, जंगलबाट फर्केर आएर ठूला-ठूला महल बनाएका छन्। यी संन्यासीहरूले पनि पवित्रताको आधारमा विश्वलाई थामेका अवश्य छन्। विश्वको सेवा गरेका छन्। यो संन्यास धर्म नभएको भए दुनियाँ एकदम विकारमा जलेर मर्ने थियो, पतित बन्थ्यो। यो पनि ड्रामा बनेको छ। उनीहरूमा पहिले पवित्रताको ताकत थियो, जसबाट विश्वलाई थमाएका हुन्। यी देवताहरूको जब राज्य थियो, त्यतिबेला भारतवर्ष कति धनवान् थियो। यिनीहरूका यति ठूला-ठूला हीरा-जुहारतका महल थिए। ती सबै कहाँ गए ? सबै तल गए। लंका र द्वारिकाको लागि भन्छन्– समुद्रको तल गयो। अहिले त छँदै छैन। सुनको महल आदि सबै थिए नि। जब मन्दिर आदिमा हीरा-जुहारत लगाउन सक्छन् भने वहाँ के नहोला ! तिमी बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ। बाबा फेरि आउनुभएको छ। भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर। याद एकलाई नै गर्नु छ, जसबाट विकर्म विनाश हुन्छ। तर त्यो बिर्सिन्छन्, अरू देहधारीको याद आउँछ। देहधारीको यादबाट त केही पनि फायदा छैन। बाबा भन्नुहुन्छ– म एकलाई याद गर। कुनै पनि देहधारीलाई याद नगर। मम्मा मरे पनि हलुआ खाऊ.... एक बाबाको यादबाट नै कमाई छ। हामी शिवबाबाको सन्तान हौं, उहाँबाट वर्सा लिनु छ। यस समय बाबालाई याद नगरे फेरि धेरै पछुताउन पर्नेछ, रुनु पर्नेछ। विश्वको मालिक बन्नेहरू रुने के आवश्यकता छ ? तिमीले बाबालाई बिर्सिन्छौ, त्यसपछि नै मायाले थप्पड लगाउँछ। यसैले बाबा घरी-घरी सम्झाउनु हुन्छ– मलाई र वर्सालाई याद गर। अमरनाथले अमरपुरीमा एक पार्वतीलाई मात्रै त बसेर अमरकथा सुनाउनु भएन। अवश्य धेरै थिए हुनुपर्छ। जति पनि मनुष्य मात्र छन्, सबैलाई बाबा सम्झाउनु हुन्छ– अब पतित नबन, यो अन्तिम जन्म पवित्र बन। वहाँ स्वर्गमा कुनै विकार हुँदैन। यदि वहाँ पनि विकार हुन्छ भने त फेरि स्वर्ग र नर्कमा फरक के भयो ? देवी-देवताहरूको महिमा गाउँछन्– सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण...। भगवान् आएर भगवान्-भगवती नै बनाउनु हुन्छ, भगवान्ले सिवाय अरू कसैले बनाउन सक्दैन। भगवान् त एकै हुनुहुन्छ। गायन पनि गरिन्छ– भगवान्-भगवतीको राजधानी। यथा राजा-रानी तथा प्रजा पनि उनै हुन्छन्। तर भगवान्-भगवती

भनिदैन। त्यसैले भनिन्छ आदि सनातन देवी-देवता धर्म। यो कसैलाई थाहा छैन। यिनको आत्मालाई पनि बाबा सम्झाउनु हुन्छ। एक बाबाको, अर्को दादाको दुई आत्माहरू छन् नि। एउटा आत्माले ८४ जन्म लिन्छ, अर्को आत्मा पुनर्जन्म रहित छ। बाबाले कहिल्यै पुनर्जन्म लिनुहुन्न। एकै पटक आएर सारा विश्वलाई पवित्र बनाउनको लागि हामीलाई राजयोग सिकाउनु हुन्छ। बाबाले तिमीलाई सम्झाउनु हुन्छ– मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु। यिनले ८४ जन्म भोगेका छन्। अहिले यिनको धेरै जन्महरूको यो अन्तिम जन्म हो। म त निराकार हुँ, त्यसैले कसरी आएर बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाऊँ? प्रेरणाद्वारा त केही हुन सक्दैन। कृष्ण भगवानुवाच त हुन सक्दैन। उनी कसरी आउन सक्छन्? उनी त हुन् नै सत्ययुगका प्रिन्स, १६ कला सम्पूर्ण... फेरि त्रेतामा हुन्छन् १४ कला सम्पूर्ण, फेरि द्वापरमा कृष्णलाई किन लिएर गएका छन्? उनी त पहिला आउनुपर्छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ– पहिला त बाबालाई याद गर। नत्र मायाले एकदम थप्पड लगाउँछ। लज्जावती झार हुन्छ, जसलाई हात लगायौ भने ओइलाउँछ। तिम्रो पनि यस्तै हालत हुन्छ। बाबालाई याद गरेनौ, खलास। गीतमा पनि सुन्यौ– बचपन का भुला नहीं देना। बाबालाई बिर्सियौ भने कहीँ न कहीँ चोट लाग्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी मेरो बच्चा हौ नि। यो शरीर त विषबाट पैदा भएको हो। उनीहरू यस शरीरको लौकिक आमा-पिता हुन्। यहाँ त हुनुहुन्छ पारलौकिक बाबा र यिनलाई फेरि अलौकिक बाबा भनिन्छ। यिनी हदका थिए, फेरि बेहदका बने। अहिले हेर यी लौकिक बच्ची (निर्मलशान्ता) बसेकी छिन्। यिनी लौकिक पनि हुन्, अलौकिक पनि हुन् र पारलौकिक पनि हुन्। बाँकी शिवबाबाका त भाइ-बहिनी छैनन्। न लौकिक, न अलौकिक, न पारलौकिक। कति फरक छ। एक बाबाको बन्नु सानीआमाको घर होइन। यस्तो बाबासँग त सम्बन्ध जोड्नु छ, समय लाग्छ। शिवबाबाको यादमा रहनु बडो मेहनत छ। ५० वर्ष देखि रहनेले पनि सारा दिन शिवबाबालाई याद गर्दैनन्, यस्ता पनि छन्। अरू सबैलाई बिर्सिएर एकलाई याद गर्नु, धेरै मेहनत छ। कोही १ प्रतिशत याद गर्छन्, कोही २ प्रतिशत, कोही १/२ प्रतिशत पनि मुश्किलले याद गर्छन्। यो धेरै उच्च लक्ष्य हो। बाबा सम्झाउनु हुन्छ– बचपनलाई भुल्नु छैन। बाबासँग स्वर्गको वर्सा मिल्छ। तिमीले जान्दछौ– हामी जीवन छँदै मरेर बाबाको बनेका छौं, नयाँ दुनियाँमा जानको लागि। तिमीलाई स्थायी खुशी रहनुपर्छ, ओहो! हामी डबल शिरताज बन्छौं! मनुष्यले कहाँ जान्दछन् र– सत्ययुगमा यी देवताहरूलाई १६ कला सम्पूर्ण र १४ कला सम्पूर्ण किन भनिन्छ? केही पनि जान्दैनन्। यो भक्ति मार्गका शास्त्र आदि फेरि पनि बन्छन्। यो हठयोग, तीर्थ यात्रा आदि सबै फेरि पनि हुनेछन्। तर यसबाट के मिल्छ? के स्वर्गमा जान सक्छन् त? जाँदैनन्, धेरैले ऋद्धि-सिद्धिद्वारा काम गर्छन्। ऋद्धि-सिद्धि देखाउने धेरै छन्। हजारौं मनुष्य उनको पछि परिरहन्छन्। ऋद्धि-सिद्धिबाट घडी आदि चीजहरू निकाल्छन्। यो कहाँ बुझेका छन् र– यी सबै अल्पकालको लागि हुन्। यसमा धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। यो ऋद्धि-सिद्धि आदि सिक्ने पनि किताब हुन्छ। कति लाखौं मनुष्य उनको पछि लाग्छन्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ– हामीलाई बाबाबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ। यी आँखाले जे जति देख्छौ, त्यो रहँदैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ– तिमी अशरीरी आएका थियौ फेरि शरीरको साथमा पार्ट खेल्यौ। यदि ८४ लाखको हिसाब-किताब भन्ने हो भने त १२ महिना लाग्छ। हुनै सक्दैन। ८४ जन्मको हिसाब-किताब बताउन त बिल्कुल सहज छ। तिमीले ८४ को चक्र लगाइरहन्छौ। सूर्यवंशी हुँदा चन्द्रवंशी हुँदैनन्। सूर्यवंशी घराना पूरा भएपछि फेरि चन्द्रवंशी बन्छन्।

अब तिमीले बुझेका छौ– हामी हौं ब्राह्मण वंशी फेरि देवता वंशी बन्नु छ, यसैले हामी पढाइ पढिरहेका छौं। फेरि सिँढी तल झर्दै-झर्दै वैश्य, शूद्र वंशी बन्छौं। अब ८४ जन्मको स्मृति आएको छ। यो चक्र पनि याद गर्नुपर्छ। बाबालाई याद गर्नाले एवर हेल्दी, एवर वेल्दी बन्छौं। पाप काटिन्छ। चक्रलाई जान्नाले चक्रवर्ती बन्छौ। तिमीले जान्दछौ– यो पुरानो दुनियाँ कब्रिस्तान बन्नु छ। केही पनि रहने छैन। खतम हुन्छ। राम गयो, रावण गयो.... रामको कति सानो परिवार हुन्छ, सत्ययुगमा। अहिले रावणको कति ठूलो परिवार छ। बच्चाहरूले जान्दछन्– यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ। हर कुरामा पुरुषार्थ फस्ट छ। बाबा पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू ! मलाई याद गर। जुन बाबासँग अथाह स्वर्गको बादशाही मिल्छ, के उहाँलाई याद गर्दैनौ ? बाबा स्मृति दिलाउनुहुन्छ– तिमी स्वर्गको मालिक थियौ। अब फेरि पुरुषार्थ गरेर स्वर्गको मालिक बन। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) कहिल्यै पनि कुनै कुरामा लज्जावती झार जस्तो बन्नु छैन। ईश्वरीय बचपनलाई बिर्सिएर ओइलाउनु हुँदैन। यी आँखाले जे जति देखिन्छ, त्यसलाई देखेर पनि देख्नु छैन।

२) एक बाबाको यादमा नै कमाई छ, त्यसैले देहधारीलाई याद गरेर रुनु छैन। बाबा र वर्सालाई याद गरेर विश्वको बादशाही लिनु छ।

वरदानः– हर कर्म रूपी बीजलाई फलदायक बनाउने योग्य शिक्षक भव

योग्य शिक्षक उसलाई भनिन्छ, जो स्वयं शिक्षा स्वरूप हुन्छ किनकि शिक्षा दिने सबैभन्दा सहज साधन हो स्वरूपद्वारा शिक्षा दिनु। उसले आफ्नो हर कदमद्वारा शिक्षा दिन्छ, उसको हर बोलीलाई वाक्य होइन, महावाक्य भनिन्छ। उसको हर कर्म रूपी बीज फलदायक हुन्छ, निष्फल हुँदैन। यस्तो योग्य शिक्षकको संकल्पले आत्माहरूलाई नयाँ सृष्टिको अधिकारी बनाइदिन्छ।

स्लोगनः– मनमनाभवको स्थितिमा रह्यौ भने अलौकिक सुख र मनरस स्थितिको अनुभव गर्नेछौ।